

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 83.687 van 29 november 1999
in de zaak A. 67.166/IX-883.**

In zake : Constant VANHOUTTE,
wonende te BREDENE,
Zegelaan 15

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :
1. de minister van Pensioenen,
2. de minister van Ambtenarenzaken.

D E R A A D V A N S T A T E , I X e K A M E R ,

Gezien het verzoekschrift dat Constant VANHOUTTE op 9 januari 1996 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van 27 november 1995 van de commissie van beroep voor vergoedingspensioenen waarbij zijn herzieningsaanvraag van 18 januari 1990 wordt verworpen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op de beschikking van 19 februari 1998 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 12 oktober 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 8 november 1999;

Gehoord het verslag van staatsraad A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en van eerste attaché van Financiën J. HEEMERYCK, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Constant VANHOUTTE geniet sedert 1 juli 1980 de forfaitaire invaliditeit van 10 pct. ter vergoeding van de nakomende gevolgen van de gevangenschap.

1.2. Op 18 januari 1990 vraagt hij om "herziening van dit pensioen wegens de verergering van mijn gezondheidstoestand".

1.3. De commissie voor vergoedingspensioenen verwerpt op 30 oktober 1991 de pensioenaanvraag wegens cardiale klachten omdat het causaal verband tussen de letsels en de oorlogsfeiten niet was aangetoond.

1.4. Verzoeker tekent tegen deze beslissing op 18 december 1991 hoger beroep aan.

1.5. Bij beslissing van 27 november 1995 verklaart de commissie van beroep voor vergoedingspensioenen het beroep gegrond, maar verwerpt anderzijds de aanvraag tot herziening wegens verergering.

Deze beslissing wordt in het bijzonder verslag als volgt verantwoord :

"Overwegende dat betrokkene een aanvraag heeft gedaan voor de verergering van de 10 % forfaitaire invaliditeit ter vergoeding van de laattijdige gevolgen van zijn gevangenschap.

Betrokkene en zijn verdediger vragen uitdrukkelijk (brief 17 maart 1993) de verergering op basis van art. 904.

Betrokkene is krijgsgevangene geweest in Stalag IXC1 Bad Sulza.

Dit kamp staat niet vermeld in de lijst van de strafkampen die aanleiding kunnen geven tot toepassing van artikel 904 van de O.B.S.I.

De verergering op basis van artikel 904 van de forfait. invaliditeit is dus niet mogelijk".

Het is deze beslissing waarvan thans de vernietiging wordt gevorderd;

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep.

2.1. Overwegende dat de verwerende partij opwerpt dat het verzoekschrift geen enkel rechtsmiddel bevat en zich beperkt tot een kritiek op de feitelijke beoordeling door de beroepscommissie;

2.2. Overwegende dat verzoeker aanvoert dat werd verzuimd uitspraak te doen over zijn aanvraag van januari 1990 in verband met de hartkwaal; dat het antwoord ten gronde van de verwerende partij aantoonde dat de aangevoerde grief voldoende duidelijk in het verzoekschrift is uiteengezet om een adequaat verweer

mogelijk te maken; dat de exceptie van onontvankelijkheid van het beroep moet worden verworpen;

3. Over de gegrondheid van het beroep.

3.1. Overwegende dat verzoeker aanvoert dat de commissie van beroep zich ertoe beperkt zijn verergeringsaanvraag af te wijzen omdat hij niet kan genieten van artikel 904, maar verzuimt uitspraak te doen over zijn pensioenaanvraag wegens cardiale klachten en dit ondanks de in zitting van 19 april 1994 gedane beloften;

3.2. Overwegende dat de verwerende partij hierop antwoordt dat het de beroepscommissie niet ten kwade kan worden geduid dat zij de aanvraag van 18 januari 1990 heeft geïnterpreteerd, zowel naar de letterlijke betekenis van de erin aangewende termen als naar de betekenis die de raadsman van verzoeker er in aanleg van beroep aan gaf, met name als zijnde een aanvraag om herziening wegens de verergering van de forfaitaire invaliditeit van 10 pct. met toepassing van artikel 904, dat de brieven van raadsman TENCY en zijn verklaringen ter zitting daarover niet de minste twijfel laten bestaan, dat, wat de beweerde "beloften" op de zitting van 19 april 1994 betreft, uit het audiëntieblad blijkt dat ter zitting van 19 april 1994 over geen enkel punt werd beslist maar dat de beroepscommissie "alvorens recht te spreken" ermee instemde het dossier voor bijkomend onderzoek naar de G.G.D.B. terug te sturen;

3.3.1. Overwegende dat verzoeker bij de aanvang van de beroepsprocedure herhaaldelijk heeft medegedeeld dat zijn aanvraag van 18 januari 1990, in tegenstelling tot wat in eerste aanleg was aangenomen, geen aanvraag was om erkenning van een nieuwe kwaal (cardiale klachten), doch wel een aanvraag om verergering op basis van

artikel 904 (brieven van 6 mei 1992 en 17 maart 1993 van zijn gemachtigde G. TENCY en de verklaringen van deze laatste voor de medische beroepskamer); dat verzoeker voor de commissie van beroep niet op dit standpunt is teruggekomen, ook niet nadat hem het advies van de commissaris-verslaggever was meegedeeld waarin werd uiteengezet dat om verergering van de forfaitaire invaliditeit artikel 904 werd gevraagd;

3.3.2. Overwegende dat verzoeker thans aanvoert dat zijn vergissing op de zitting van 19 april 1994 werd rechtgezet en alles toen werd "uitgepraat"; dat deze bewering geen steun vindt in het verslag van de zitting; dat het audiëntieblad enkel vermeldt dat op 19 april 1994 alvorens recht te spreken werd beslist het dossier nog eens aan het medisch college van beroep voor te leggen; dat indien verzoeker op deze zitting in verband met de precieze strekking van zijn aanvraag van 18 januari 1990 van mening was veranderd, hij om aantekening hiervan op het zittingsblad had moeten vragen; dat dit werd verzuimd en naderhand evenmin een stuk werd neergelegd waarin op het eerder ingenomen standpunt werd teruggekomen; dat verzoeker de beroepscommissie bezwaarlijk kan verwijten zijn aanvraag van 18 januari 1990, zoals door hem onder meer op 6 mei 1992 en 17 maart 1993 uitdrukkelijk gevraagd, te hebben behandeld als zijnde een vraag om herziening wegens verergering op basis van artikel 904; dat het enig middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negenentwintig november 1900 negenennegentig, door de IXe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. BORRET,	voorzitter,
	A. BEIRLAEN,	staatsraad,
	L. HELLIN,	staatsraad,
Mevr.	S. VAN AELST,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN AELST.

J. BORRET.